

byly systémy, zachovávající mnohojmenné listiny, avšak připouštějící škrty. Toto řešení ovšem vyvolává obtížnou otázku, jaké procento takých škrťů má při volbě býti relevantní, aby nakonec nerozhodovala vůle menšiny, a aby na druhé straně škrťání nezůstalo pouhou bezvýznamnou manifestací. Řada projevů doporučovala vedle toho posílení postavení voličovo určitou právní úpravou vnitrostraničského života.

Vážný zájem o volební otázky jest vřele vítati, poněvadž v uspokojivém vyřešení těchto problémů právem jest spatřována cesta ke zlepšení našeho veřejného života, zejména co se týče upevnění osobní zodpovědnosti v politice

LITERATURA.

JUDr. Bohumil Kučera: Mezinárodní základy cizineckého práva. Sběrka spisů právnických a národohospodářských. Nakladatelství Barvič a Novotný. Brno 1929. Velká 8°. Cena Kč 40.—. — Česká literatura je chudá na významné práce z mezinárodního práva. Můžeme tedy s radostí uvítat dílo, které chce být opravdu vědecké, teoreticky zpracované, nikoliv politické (třebas v nejšířším smyslu) s pouhým právnickým zabarvením, (jak to bohužel často, zvláště u nás při knižkách z toho oboru bývá), psané v duchu moderním, jež se chce vyrovnat s panujícími teoriemi (na př. při tvoření pojmu subjektivity a suverenity státu). Že se to autorovi vždy nepodařilo, tím je vinen v první řadě předmět jeho studia. Při mezinárodním právu je spisovatel nucen hodně se držet literatury, která působením zakladatele této disciplíny a povahou látky je ještě značně orientována přirozeno-právně, takže nemůže často rozeznat mezi legislativními postuláty a platným právem. Tak i u autora vplétají se někdy do úvah o ustanoveních mezinárodního práva úvahy o tom, co by bylo vhodné, slušné a možné (na pr. str. 116), kniha ovšem není jen výkladem určitého úseku pozitivního mezinárodního práva. Velká část kapitol je věnována také výkladu mezinárodních právních problémů, udává, v jakém stadiu jsou, případně, jak by se měly řešit; místy to však ruší jednotný ráz knihy. Příjemně působí autorův strážlivý postoj vůči těmto otázkám, který se jeví častým odmítáním názorů francouzské školy (Pillet, Fauchille) a přidržením se Struppa.

Kniha má kromě Úvodu zařazující cizinecké právo do veřejného mez. práva čtyři kapitoly. První jedná o státní příslušnosti a pojmu cizince. Zmiňuje se v ní i o postulátu mezinárodního indigenátu, jež lze dosáhnout jen státní příslušností; tuto rozeznává od státního občanství. Pozoruhodné jsou i úvahy o státní příslušnosti právnických osob. V druhé kapitole (Přijímání a odmítání cizinců) jedná zevrubně o vystěhovalectví; zde jsou největší konflikty mezi zásadami přirozenoprávními (volnost stěhování) a pozitivním právem. Třetí kapitolu o právním postavení cizinců v oboru veřejného a soukromého práva je věnována rozboru pojmu svrchovanosti osobní a územní; pozoruhodný je poukaz na Manciniho. Poslední kapitola jedná o vyhošťování cizinců, ke konci je připojen abecední věcný rejstřík.

Je záslužné, že autor nám dal dílo o zásadách mezinárodního práva z oboru, který u nás dosud nebyl zpracován. Chtěli bychom však, aby po této knize více všeobecně informující následovaly práce, které by si všímaly více podrobností a mohly být příručkou našim praktikům.

Dr. Čákr.

JUC. Rudolf Wierer: Syllabus papeže Pia IX. Stran 26 + II. Publikace ze seminářů právnícké fakulty Masarykovy university v Brně, svazek třetí. Brno 1929. Nákladem práv. fakulty Masarykovy univ. s podporou ministerstva školství a národní osvěty. — Studie tato obírá se politickou osobností papeže Pia IX., důvody vzniku syllabu a jeho následky. Čtenářům Všehrdu je tato práce známá z vyňatků, které vyšlo v číslech 7. a 8. roč. X.

Oma.

Prof. Dr. Rudolf Dominik: *Nástin československého práva bankovního a bursovního*. Brno 1929. Nákladem Čs. A. S. Právnick, 8°. Stran 85 + VIII. Vydáno s podporou ministerstva školství a národní osvěty. Cena Kč 24.—. — Jak již z nadpisu je patrné, pojednává autor ve dvou oddílech o právu bankovním a právu bursovním. V předmluvě zmiňuje se autor o důvodech, které ho vedly k tomu, aby tuto knihu vydal. Byla to jednak snaha opatřit studujícím práv učebnici o této materii, jednak snaha vyhovětí přáním projevům mu z kruhu širší veřejnosti, mající zájem o právní úpravu bankovníctví a bursovníctví.

V prvním oddílu zmiňuje se stručně o dějinném vývoji bankovníctví a pramenech bankovního práva a přichází k vlastní materii. Banky dělí dle různých hledisek, právního, hospodářského a technického. V samostatné kapitole probírá jednotlivé druhy bankovních obchodů, které dělí na úvěrové obchody aktivní a pasivní a bankovní obchody přidružené, kde zejména obchod komisionářský a samovstup komisionáře (čl. 376, 377 obch. zák.) jsou předmětem podrobného rozboru. V další kapitole pojednává o právních výhodách poskytnutých peněžním ústavům, které provozují své úvěrní obchody pod ochranou státní správy, zvláště v soukromoprávních a exekučních výhodách, poskytnutých Národní bance československé. Zvláštní kapitolu věnuje organizaci a působnosti této banky. Další kapitoly jednájí o právních poměrech spořitelna a záložen. Všímá si rozdílů těchto dvou druhů peněžních ústavů a obrát se podrobně vznikem působnosti a organizací okresních spořitelna v Čechách. Poslední kapitola tohoto oddílu obsahuje výklad ustanovení zákonů z 10. října 1924 č. 238—241.

Stejným způsobem postupuje i ve druhém oddílu. Po vylíčení dějin bursy zmiňuje se o pramenech bursovního práva. Pojednává dále o právní organizaci, o bursovní radě, o právech a povinnostech této, o pasivní legitimaci osob do bursovní rady jmenovaných, o podmínkách pro nabytí a ztrátu členství a pro oprávnění k návštěvě bursy, o právech a povinnostech členů bursy. V obsírné kapitole podává rozdělení bursovních obchodů a jednotlivé druhy podrobně probírá. Další kapitoly jednájí o obchodních dohodách (sensálech), o sjednání a splnění bursovních obchodů, o znamenání kursů a o bursovním soudě. Časový a věcný rejstřík vhodně doplňuje obsah knihy. Není mi možno obsírněji se zmiňovati o obsahu jednotlivých kapitol, nýbrž jen takto numerativním způsobem poukazují na bohatý obsah látky, jež došla v této knize zpracování.

Knihy je psána slohem jasným, stručným a přesným a bude pro tyto vlastnosti jak studujícími právníky, tak i všemi, kdož se o právní úpravu bankovníctví a bursovníctví zajímají, jistě vděčně přijata.

Oma.

Univ. prof. dr. R. Rauscher: *Polská kodifikační komise a její unifikační snahy r. 1919—1929*. (Zprávy ústavu slovanských práv č. I., v komisi Fr. Řivnáče, str. 52, cena 7.— Kč.) — R. 1927 založen byl v Bratislavě při právnické fakultě Komenského university Ústav slovanských práv, jehož účelem je studium slovanských práv v minulosti i tvořících se právních řádů v přítomnosti. První publikace ústavu je věnována Polsku. — Zánik polského státu koncem 18. stol., právě tak jako zánik státu českého, způsobil konec právního řádu. Jestliže u nás jest unifikace poměrně lehká vzhledem k dualismu právnímu, jsou podmínky unifikace v Polsku daleko složitější. Neboť při vzniku polského státu platilo tam vlastně pět právních řádů a sice v části německé, rakouské, uherské, v zemích východních a v t. zv. království kongresovém; mimo to v těchto částech různí se opět normy práva občanského trestního, obchodního, procesního. Z historických důvodů zajímavá je rozmanitost po stránce linguistické, neboť v t. zv. království kongresovém platí na př. ještě dnes zákoník Napoleonův (Code Napoléon) a autentické znění je francouzské. Proto jest práce sjednocovací velice kom-

plikovaná. — Původní úmysl přijmouti některý platný právní řád za vzor pro budoucí práce kodifikační padl z nechtů ke všem stávajícím řádům (tak na př. polský sněm odmítl přijmouti vzítí za vzor moderní trestní zákon ruský) a ustanoveno vypracovati úplně nový právní řád, založený na tradicích starého polského práva a nezávislý na jiných vzorech. Namáhavým tímto úkolem pověřena zákonem z 3. června 1919 Polská Kodifikační Komise (Komisja Kodyfikacyjna Rzeczypospolitej Polskiej). Polsko nezhřídilo tedy jako my zvláštní ministerstvo unifikace, nýbrž zvláštní autonomní orgán, složený z právníků vědců i odborníků, jehož poměr k ministerstvu spravedlnosti jest určen zákonem. P. K. K. jest též pomocným orgánem zákonodárných těles, neboť jim se předkládají ministrem spravedlnosti osnovy komisí vypracované. Komise skládá se z presidenta, tří vicepresidentů a 40 členů, kterýchto počet se může rozšířit dle potřeby a tvoří jej universitní profesoři, advokáti, soudcové, notáři i právní odborníci. Prvním presidentem zvolen r. 1919 prof. dr. Fr. Fierich z Krakova, po jehož smrti r. 1928 vykonávají presidentský úřad pohromadě tři vicepresidenti. Zmocněna zákonem dala si P. K. K. vlastní jednací řád, několikrát měněný, definitivní z r. 1924, dle něhož se dělí na 5 komisí: práva občanského, obchodního, trestního, procesu civilního a trestního, z nichž poslední ukončila již své práce. Dnešní výsledky činnosti P. K. K. rozdělujeme její generální sekretář prof. Rappaport na tři kategorie: předně jsou to osnovy zákonů jednotlivých (na př. osnova zák. o autorském právu), dále velké kodifikační práce, pro něž byla vlastně komise zřízena (ku př. osnova o organizaci soudů a soudnictví, a konečně souhrn osnov dosud plně nedohotovných (na př. návrh zákona o právu manželském). Přes vylíčenou komplikovanost a zodpovědnost práce, snaží se P. K. K. dokončiti v roce 1932 svůj záslužný úkol.

Karásek.

Dr. Franz Freudenfeld: Die Gemeindeabgaben. (Stiepels Gesetz-Sammlung, Folge 56, stran 182.) — Rada nejvyššího správního soudu Dr. Freudenfeld, známý německý odborník ve věcech samosprávných, podává svou edici cennou a spolehlivou pomůcku naší praxi. Otiskuje především ve výňatku zákony a nařízení, které jsou podkladem soustavy obecních dávek, tedy především t. zv. fin. novely (č. 329/1921) a druhé fin. novely (č. 77/27), jakož i § 99 zákona o organizaci polit. správy, sem spadající. Dále otiskuje vzorná pravidla, vydaná na základě zákonného zmocnění vládou, pro všech dvacet druhů obecních dávek, pro něž dosud vzorná pravidla existují. Při radě těchto dávek podává nejdůležitější judikáty, což platí zejména o dávce, nejtížší pocitované totiž t. zv. dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí. Předmětu tomuto ostatně autor věnoval před časem samostatnou práci (Vertzuwachs-abgabe von Liegenschaften).

Celý problém obecních dávek, jakožto zjev novodobé finanční politiky obecní, zasluhuje skutečně největší pozornosti i s hlediska teoretického. Nové finanční zákony o obecních financích totiž obrátily k dávkám zřetel, když opustily princip neomezených přírůstků. Pisatel těchto rádků poukázal již na jiném místě (Problémy obecních veřejných příjmů ve sborníku Právo a stát), že za tohoto stavu bude leckde, zejména ve velkých městech, příjem z dávek převyšovati příjmy ostatní. Nedávna uzávěrka obce pražské toto očekávání potvrdila. Ovšem proti dávkám jsou vážné námitky, podobné námitkám v oboru daní nepřímých. Jde tu totiž o zatěžování konsumu.

Bylo by si přáti, aby problémem obecních dávek se zabývali i čeští právníci, alespoň do té míry, že by vydána byla česká příručka pro praxi.

—jkt—

PhDr. Václav Černý: První ministerstvo zemědělství v Rakousku (1848—1853). Praha, 1929, Čs. akademie zemědělská, Sborník IV. A. 1., str. 119—192, in 8. — Dr. Černému zůstane zásluha, že povšiml si důkladněji historie ministerstva zemědělství a pokusil se osvětliti jeho

vznik na základě studia pramenného. Správně proto místo předmluvy předeslal své práci výklad o státní péči o zemědělství před r. 1848 a teprve pak počíná s výklady o zřízení ministerstva samotného, jež za svůj vznik děkuje vládě Pillersdorfově. Prvním ministrem byl Doblhoff a ministerstvo zemědělství bylo zprvu spojeno s obchodem a živnostmi. Ale situace politické stále nové přinesly záhy řadu proměn, jak je sleduje autor podle archivních pramenů a vytvoření ministerstva zemědělství spojeného s hornictvím je poměrně ještě nejlogičtější, protože se spojovala v témže úřadě péče o prvovýrobu. Nejtěžším problémem tu byla sama organizace (kap. III.), protože nové ministerstvo se tu střetlo s ministerstvem financí hlavně o státní statky. A stejně jako v organizaci se projevila jeho činnost na venek v jeho poměru k zemědělcům, hledajíc tak v nich největší oporu pro svoje záměry. Proto je nejvyšší záslužná partie knihy Černého, jelikož vylíčení těchto poměrů je důležité i se stanoviska národohospodářského. Závěr celého tohoto pokusu o ministerstvo velmi důležité je tragický. Bylo obětováno úsporné politice rakouské vlády, která jinde šetřiti nedovedla. Okolnost, že rok 1868 ho znovu zřídil, dala za pravdu těm, kteří poukazovali na jeho důležitost. Ča.

PhDr. Adolf Lud. Krejčík, Příspěvky k soupisu archivů velikých statků. — Praha, 1929, Čes. akademie zemědělská. (Prameny a základy A/I.) Str. 164 in 8. — Ředitel československého archivu zemědělského Dr. Krejčík v této knize poprvé sebral výsledky svých vlastních i úředníků svého archivu, jak se k nim dopravovali při prohlídkách archivů velikých statků, zabraných pozemkovou reformou. Je jich celkem na 60. Nejde tu ovšem pouze o archivy, v pravém slova smyslu, nýbrž také o hospodářské registratury a po právní stránce lze tyto příspěvky jen vřadit, protože pro různé praktické potřeby právníků tyto přehledy dostatečně budou nás informovati. Po stránce archivářské nelze však souhlasit s nejednotností, s níž jsou popisy provedeny. Někdy je tu velmi podrobný popis, jindy však jen letmý přehled, jak to právě kdy dovolila stanovená doba přehledky. Vadí tu i nestejný formulář, tedy vše základy archivně-technické, které snad nebudou na překážku použitelnosti »Příspěvků« pro právníky, hledající rychlou informaci Ča.

Univ. prof. dr. A. Miříčka: Usmrcení na žádost a z útrpnosti podle osnovy trestního zákona. Zvláštní otisk z Věstníku Čsl. společnosti pro právo trestní. Ročník V. Čís. 1.—2. Cena ? Předneseno v podstatě ve schůzi, pořádané Čsl. společností pro právo trestní společně s Právníkou jednotou v Praze dne 28. února 1929. — V osnově našeho trestního zákona budí největší pozornost dva body: předně otázka beztrestnosti vyňatí plodu v určitých případech a za druhé úprava trestnosti usmrcení z útrpnosti (euthanasie). Neboť v obou případech jde o útok na integritu nejcennějšího právního statku, života, na nějž stanovena už od nejstarších dob reakce nejpřísnější taltio, trest smrti. O otázce usmrcení na žádost mají ustanovení zákonodárství některých států, privilegující toto co do otázky trestnosti, ale vyznačující se i značnou růzností podmínek tohoto privilegia (na př. požadavek souhlasu, výslovná žádost, dispošicní způsobilost žádajících atd.). Naše osnova nemá ustanovení o usmrcení na žádost, nýbrž dovoluje toliko (§ 77, odst. 2) snížení trestní sazby v případě, kdy vinník spáchal čin »podléháje mimořádnému nátlaku nebo v přechodném omluvitelném mimořádném stavu duševním (výslovně vyloučená zaviněná napilost). Toto snížení trestní sazby se nečiní, jako v zákonech jiných států, závislým na žádosti usmrceného. — Je-li otázka usmrcení na žádost rozřešena trestními zákony, resp. teprv jejich osnovami četných států, má ustanovení o usmrcení z útrpnosti toliko trestní zákon norský z r. 1902. Jestliže naše osnova ustanovila o usmrcení na žádost jen nepřímo, právě zmíněným §em 77, došel případ usmrcení z útrpnosti výslovného rozřešení v § 271, odst. 3,

kde se praví: »Usmrtili vinník úmyslně jiného ze soucitu, aby uspíšil jeho neodvratnou, nedalekou smrt a tím jej vysvobodil z krutých bolestí, způsobených nezhojitelnou nemocí nebo z jiných tělesných muk, proti nimž není pomoci, může soud trest mimořádně zmírniti nebo od potrestání upustiti.« Dle čs. osnovy trestní zní trest na úmyslné usmrcení, které nebylo způsobeno z nízkých pohnutek, 3—15 let vězení. Ona mimořádná zmírňovací možnost soudu spočívá pak v ustanovení o usmrcení na žádost (ovšem ve smyslu § 7, odst. 2) v rámci 1—10 let, u usmrcení z útrpnosti 6 měs.—5 roků. Karásek.

Mitteuropäische Wirtschaftsfragen, Schriftreihe des Mitteleuropä-Instituts in Wien. Nákladem universitního knihkupectví Wilhelm Braumüller, Vídeň—Lipsko. V této nové sbírce započalo vídeňské ústředí »Středoevropského ústavu ku podpoře hospodářského a kulturního sblížení« v rámci svého poslání pro racionalizování středoevropského hospodářského života vydávati odborné spisy, z nichž prvé tři, právě vydané, řeší snad nejaktuálnější dnešní středoevropské problémy hospodářské, problémy středoevropského dopravnictví:

I. Prof. Dr. Elemér v. Hantos: Mitteleuropäische Eisenbahnpolitik, Vídeň—Lipsko 1929, 8°, 128 stran, cena brož. výt. ca. RM. 4.—. Obsahem tohoto díla jest v podstatě srovnání dnešních systémů železničního dopravnictví v Německu, Rakousku, Uarách, Československu, Polsku, Rumunsku a v Jugoslavii. Dnešní stav železničního dopravnictví jest nejvýraznějším obrazem charakteru veškerého soudobého středoevropského hospodářského života. Rozpadnutím se předválečného, na přirozených podkladech spočívajícího, hospodářského útvaru, byly přijaty nové systémy železničního dopravnictví, jimž pro moderní a samostatné dopravní hospodářství chybí hlavně dostatečně široká base. Středoevropským dopravním potřebám mělo by se vyhovovati pouze na podkladě vzájemné technické kooperace, materiální i formální jednotnosti tarifů a jejich chaboného upotřebení. Jako minimální požadavek musí býti uplatněno aspoň to, že formální úprava vybavení tarifů nesmí býti přenechána jednotlivě četným správám drah, nýbrž že při nejmenším musí býti v tomto ohledu zavedena dřívější jednotnost. Neúnavný průkopník středoevropského hnutí, budapeštský universitní profesor Dr. Hantos, autor této knihy, navrhuje v ní úplný program jednotné středoevropské železniční politiky a žádá o vytvoření technického, tarifně politického a právního souručenství mezi jednotlivými státy střední Evropy, pokud se týče jejich dnešních systémů železničního dopravnictví. Kromě této programové části obsahuje kniha, jak již zmíněno, přehled stávajících železničních systémů sedmi středoevropských států, který charakterisuje po této stránce jejich stav skutečně do nejmenších podrobností.

II. Prof. Dr. Elemér v. Hantos: Mitteleuropäische Wasserstrassenpolitik. Vídeň—Lipsko 1929, 8°, 196 stran, cena brož. výt. ca. RM. 6.—. Jest to vlastně soubor referátů a usnesení Středoevropské vodocestné konference, konané ve dnech 11. až 13. května 1929 v Budapešti za předsednictví autorova. Kniha obsahuje referáty, které přednesli na konferenci tito její účastníci: J. Czerviński, Krakov, G. v. Domándy, Budapest, R. Erben, Krems, K. v. Ereky, Budapest, R. Firlé, Bremen, E. Hantos, Budapest, Z. Jovanović, Zemuň, F. Krieg, Regensburg, J. v. Maurer, Budapest, C. Michalopol, Bucarest, J. Schwarzl, Bielitz, Prof. Ing. A. Smrček, Brno, A. Stern, Bratislava, A. Szan, Bratislava a V. v. Végh, Budapest. Střední Evropa, jejíž převážný díl vzhledem na svoji velmi vzdálenou polohu od moře jest odkázán ve zvýšené míře na říční provoz, jest typickým územím říční plavby. Nikde na celém světě neprotínají říční toky tolikrát hranice různých států, nikde nejsou do té míry odkázány na zahraniční mořské přístavy, jako jest tomu

právě v případě středoevropském. Rýn, Dunaj, Labe a Visla jsou těmito typickými drahami říčního světového dopravnictví. Mírové smlouvy, jakož i usnesení konference konané v Barceloně, považují Dunaj a projektované vybudování průplavů s připojením ke středoevropské přirozené říční síti za výhodnou základnu, na jejímž podkladě, pomocí jednotného systému, bylo by možno provést vyrovnání různých právních nároků středoevropských národů a států. Avšak i hospodářské a dopravně technické skutečnosti posunuly středoevropský vodocestný problém do popředí a učinily dunajskou dráhu základní linií pro zjednodušení a zamýšlené usnadnění středoevropského transitiho dopravnictví. Za dřívější politické tvárnosti střední Evropy měl by být Dunaj páteří veškerého dopravnictví a obchodu, zatím co se osvědčil pouze jako prostředek národnostní politiky uzavřených hranic. 14 pojednání tohoto díla náleží ku nejlepším pracím, jimiž se může souborná literatura vnitrozemního vodocestného dopravnictví vykáhati.

III. Prof. Dr. Elemér v. Hantos: Mitteleuropäischer Postverein. Vídeň—Lipsko 1929, 8°, 100 stran, cena brož. výt. ca. RM 3.— Ačkoliv mírové smlouvy vyvolaly opět v život a působení Světovou úmluvu poštovní a Mezinárodní úmluvu telegrafní a tím také Mezinárodní poštovní spolek, přece poměry středoevropského poštovního dopravnictví se zhoršily. Kniha tato pojednává o strukturních přeměnách ve středoevropském poštovníctví v poválečné době tak, jak se jimi rozličná odvětví poštovního dopravnictví dnes vytvořila. Třebáže konference v Portorose a štokholmský Světový poštovní kongres měly velmi příznivý vliv na zahraniční poštovní provoz středoevropských států, přece jejich vnitrozemský provoz trpí následkem přecetných zvláštních předpisů a velmi rozdílných poplatkových tarifů. Autor navrhuje a odůvodňuje zároveň význam vytvoření zvláštního, středoevropského poštovního spolku, který by měl na základě splnomocnění Světové úmluvy poštovní zavést ve středoevropských státech zvláštní smlouvu o snížení tarifů a zavedení jednotného schematu cen poštovních známek. Zavedení tak zv. středoevropského »pennyporta«, bezplatného transitiho provozu, obapolného poukazovacího řízení v mezinárodním provozu poštovních šeků a paušalování transitiho poplatků jsou podle názoru autorova nejdůležitější body programu této středoevropské dopravní dohody v poštovníctví. Spis tento stává se jedinečným svého druhu tím, že jsou v něm po prvé vůbec uvedeny a oceněny jednotlivé stávající poštovní systémy středoevropských států. Osvald Svoboda.

Nový honební zákon. Upravil Eduard Srb. Zákon ze dne 25. června 1929 č. 98 Sb. z. a n., s účinností od 12. července 1929, jímž se doplňují a částečně mění ustanovení honebně-policejní. Zákon, jehož vznik si vyžádala letošní tuhá zima, má toliko 12 paragrafů, které mění starší ustanovení. Jinak samozřejmě zůstávají v platnosti dosavadní honební zákony, t. j. zemský zákon o myslivosti pro Čechy z 1. června 1866 č. 49 z. z., doplněný zákonem z r. 1870 č. 15 z. z., pro Moravu honební zákon z r. 1914 (tedy nejmladší v republice), pro Slezsko zemský zákon z r. 1876 a pro Slovensko a Podkarpatskou Rus zákon z r. 1870. — Obsahově nejdůležitější je vlastně § 1 nového zákona, stanovící ochranu určitých druhů zvěře a § 2 prikazující zemskému úřadu svobodné právo rozhodovací co do omezení honitby i hájení vzhledem k místním poměrům. Podobné právo prikazuje § 3 a § 5 i pol. úřadům okresním. Přes to, že v tomto kontrolním právu úřadů možno spatřovat zásah do právní sféry vlastníka, resp. držitele honitby, vyznačující se dotud absolutní možností disposiční, nutno na druhé straně uvážit, že předpisy tyto jsou diktovány pouze státní národohospodářskou nutností, způsobenou kroměbyčejnými přírodními poměry, již musí se v zájmu celku podrobiti interes jednotlivců. Karásek.